

Безъ да иска

Л. Толстой

На Коледа мама направи сладка баница.

Тя сложи нѣколко парчета въ една чиния и попита :

— Дѣца, кой ще занесе баница на баба си ?

— Азъ, азъ ! — извика Кольо

— Азъ, азъ ! — завика слѣдъ него и Танка.

— Който каза пръвъ, той ще занесе ! — каза мама и даде на Кольо чинийката.

Дойде татко. Седнахме да обѣдваме, Кольо още го нѣмаше.

— Танке, иди да видишъ, гдѣ се забави Кольо ! — каза мама.

Танка скочи отъ стола и заскача по стълбитѣ къмъ горния етажъ, кждѣто живѣеше баба. Като се покачи горѣ, тя чу нѣкой да хлипа. Обърна се и видѣ Коля. Той стоеше въ жгъла до стълбата и тихо плачеше.

— Защо плачешъ, Кольо ? — пита го Танка.

— Защото изядохъ баницата.

— А защо я изяде ? Нали те пратихме да я носишъ на баба !

— А-а-азъ . . . безъ да искамъ я изядохъ. Азъ наистина, безъ да искамъ . . . хапнахъ малко, за да я опитамъ, послѣ — още малко . . . и най-послѣ — всичката.

— Ами сега какво ще кажемъ на мама ?

— Азъ я изядохъ безъ да искамъ, — и Кольо заплака още по-силно. Танка погали Коля по косата и му каза :

— Не плачи, Коленце ! Иди при баба, кажи ѝ, че си изялъ баницата безъ да искашъ. Тя е добра, ще ти прости.

Кольо млъкна. Танка го хвана за ръка и го заведе при баба.

Когато се научиха въ кѣщи за това, всички се смѣха.